

Medarvingers Protest, naar Skifteretten fra Begyndelsen af kunde skjønne — saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig — at Dødsboet var solvent. Jeg maa tilføje, at jeg ikke indser, hvorledes Skifteretten nogenstunde „fra Begyndelsen af“ skal kunne skjønne noget Saadant med Sikkerhed. Naar Dødsfald anmeldes, vil Anmeldelsen jo ikke indeholde nogen Oplysning, hvorefter Skifteforvalteren skulde kunne skjønne, om Dødsboet er solvent eller ei (Ufbrydelse af Octavius Hansen). Ja, jeg veed ikke, hvorledes Udtrykket „fra Begyndelsen af“ skal kunne forstås paa anden Maade end, før Registrering er foregaaet. Derimod forekommer det mig, at Lovforslaget er gaaet den naturlige Vej ved at lægge den største Vægt paa, om Arvingerne bør paatage sig Ansvar for Gælden eller ikke; dette er i det Dieblik, da Skiftet begynder, den praktiske Maade at afgjøre det Spørgsmaal paa, om Dødsboet er solvent eller ikke solvent. Derneft skal jeg bemærke, at, forsaavidt man vil tænke sig det Tilfælde, at en enkelt Arving af en ængstelig, utidig Frygt maatte ønske offentlig Skiftebehandling, skjøndt denne ikke var nødvendig, og derved navnlig vilde kunne forhindre et fordelagtigt Arrangement, hvorom alle de Andre vare enige, for Exempel Virksomhedens Fortsættelse hos den enkelte Arving, vil en saadan Frygt hos ham kunne fjernes ved Anvendelsen af § 19, hvor det hedder, at Kreditorerne ere stemmeberettigede, indtil det tydeligt viser sig, at de ville blive betalte til rette Forsaldstid. Naar altsaa under Boets Behandling de øvrige Arvinger kunde bringe det paa det Næne, at der ingen Fare er i saa Henseende, saa indtræder den Behandling, hvorefter hver enkelt Arving kan faae sin Arvelod udlagt efter Rurdering, og der indtræder i det Hele en langt større Frihed, end der efter Sagens Natur kan finde Sted, saalænge det ikke vides, hvorvidt Kreditorerne ville blive fyldestgjorte. — Dengang nærværende Lovudkast ifjor var til Forhandling, blev det, som allerede sagt, mødt med Paaskjønneelse ogsaa fra de Herrer's Side, der her ere i Flertal. Det, som væsentlig blev indvendt mod Lovudkastet, var dette, at det ikke var omfattende nok, idet man ønskede, at ikke enkelte Gebyrspørgsmaal skulde finde deres Afgjørelse, men at den hele Lovgivning vedkommende Skifteomkostningerne samtidig skulde finde sin Løsning, og i saa Henseende har den høitærede Justitsminister indsekommen de Onsker, som fra Flertallet's Side bleve fremførte. Da det saaledes tør anses for givet, at nærværende Lovforslag er et saadant, som i meget væsentlig Grad vil ramme Befolkningens Onsker, og da tillige den Hovedmangel, som man i forrige Samling fandt hos Lovforslaget, nu ved Ministerens Virksomhed i Tiden mellem Samlingerne kan anses fjernet, tør det vel haabes, at dette Lovforslag fra alle Sider vil blive mødt med

Belivillie og faae en hurtig Gang gennem dette Thing.

Minestad: Jeg har kun begjæret Ordet for at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Foredrag, vi hørte fra det ærede Medlem for Døns Amt's 1ste Valgkreds (Oct. Hansen). En stor Del af de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med, var ganske vist, saaledes som den ærede sidste Læser bemærkede, af en meget speciel Natur, og egne sig derfor neppe til nogen Inddegaaelse ved den 1ste Behandling, og enkelte af de øvrige Bemærkninger, han gjorde, ere for en Del inddegaaede af det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet, saa at jeg kan fatte mig i nogen Røst. Jeg kan imidlertid ikke ganske opgave at sige nogle Ord endnu om det Punkt, som det ærede Medlem stillede i Spidsen, nemlig Spørgsmaalet om Grændserne mellem det private og det offentlige Skifte ifølge dette Lovforslag. Jeg tror nemlig ikke, at det ærede Medlem har Ret deri, at Grændserne for det private Skifte ere blevne dragne for snevert i Lovforslaget. Jeg tror ikke, at man kan have nogen anden Regel end den, at det maa bero paa familige Arvingers Overenskomst, hvorvidt Skiftet skal være privat. Naar det ærede Medlem henviste til, at man derved kom i en anomal Stilling lige over for andre Tilfælde, hvor der var Tale om Delingen af en fælles Gjenstand, idet nemlig ved saadan Deling det Offentliges, den judicielle Autoritets, Indgriben i Reglen ikke kunde paakalbes uden for at løse de enkelte optaaende Tvistigheder mellem de Paagjældende, saa er dette ikke aldeles vigtigt, idet man ogsaa, selv udenfor Dødsboet og Konkurs, under Principet om Retten til at paakalde det Offentliges Virksomhed anerkjendt, nemlig haade ved Skifte mellem Ugtefæller i Tilfælde af Skilsmisse og Separation, ligesom ogsaa Interessentstaber under visse Omstændigheder kunne undergives saadan offentlig Skiftebehandling. Men selv om dette ikke var Tilfældet, maa det dog erindres, at der her foreligger Noget, som er ganske særegent, nemlig dette, at de befinde sig overfor en Formuegjenstand, hvis sande Betskaffenhed de ikke ere eller kunne være bekjendte med, som kan indeholde et Minus, og som, hvis de befatte sig dermed, kan paadrage dem et Ansvar. Dette er en Omstændighed, som forekommer mig at nødvendiggjøre, at man maa give enhver Enkelt Ret til at kunne fordre, at Skiftebehandlingen sler saaledes, at der ikke paaveltes ham et Gjældsansvar. Svad der ogsaa er et Vidnesbyrd om, at det er naturligt og praktisk, er det — som det ærede Medlem selv bemærkede — at, skjøndt det ikke kan siges paa nogen udtrykkelig Maade at være udtalt i Lovgivningen, har det dog ved en Praxis, der — saavidt vides — ingenstunde er dragen i Tvivl, naturlig ordnet sig saaledes. Jeg